

Veľavážený, vzácny a môjmu srdcu najdrahší Jozef Miloslav Hurban!

Dovoľte mi, vzácny pane, úvodom môjho listu ospravedlniť sa za moju trúfalosť a odvahu, ktorá žiadneho reálneho základu nemá a v ničom ma neospravedľuje v tom, že som si dovoľil ja neznámy a nikým nepoznaný napísať list Vám, ktorý v srdci mojom ako i v srdciach tisícov rodu verných Slovákov do duše s'á hrejivý balzam vtiera.

Dovoľte mi, veľavážený pane, predstaviť sa a ozrejmiť pocity a túžby, ktoré viedli moju ruku k tomu, aby brko z husi do kalamára som omočil a s dušou maličkou ako svetlo tej najvzdialenejšej hviezdičky nebeského sveta si dovoľil o pár prosieb Vás ponížene požiadať.

Volám sa Krištof Kičura a pochádzam zo severného cípu tých najhornejších zemí Uhorska, kde slovenská hruda dotýka sa zeme starobyľých poľských kniežatstiev. Som syn úradníka a toho času študent chýrneho slovenského Lýcea čadčianskeho, ktorého chýr v šírení jazyka slovenského sa iste i do Vašich ctených ušú dostal. Toho času s'á slobodný mládenec študentom sexty som a celou svojou bytosťou túžim oddať sa svätému boju za práva národa Slovenského. Tento rok, ktorý ako slávny rok 1848 natrvalo do dejín vojde ako rok nášho boja za slobodu, je rokom, keď v sebe nezvratne našiel som silu raz a navždy oprostiť sa od nízkych ľudských túžob a v duchu cítu slovanského pozdvihnúť zbraň proti útlaku vrahov nášho slovanského bytia, jazyka, srdca ideí všeslovanskej spriaznenosti.

I tu dostávam sa k meritu mojich prosieb, v nádeji že budú vypočuté, keď nechcem viac Váš čas čítaním tohto písania, čo iste drahocenný je jak diamanty zabíjať, a priamo požiadať Vás hodlám o pomoc, radu či príkaz, pokiaľ to Vaša drahocenná duša pojme za nutné i v prospech národa slovenského prospešné.

Žiadam o zbraň drahý pane, o zbraň ostrú a britkú, ktorá v mojej ruke bude verným pobočníkom naším v našom boji za očistu a nové svetlo pre všetkých Slovákov v Hornej zemi žijúcich. Pred štyrmi rokmi, keď Tatrín ste zakladali, bol som ešte mláďa, ktoré v rukách sotva hračku unieslo, nie to ešte zbraň, ktorou by ohyzdnej presile ruke útlaku dokázala by vzdorovať.

Teraz však pod vedením slovutných profesorov Lýcea čadčianskeho cítim dost' síl nato, aby do boja sa vrhnúc po Vašom boku som i dušu dal v tom boji divokom, bo radšej volím nebyť ako byť otrokom. Preto zvolíte vzácny pane zbraň, čo do rúk mi vložíte. Javol'bu výberu na Vás ponechávam. Ak zvolíte pero, to ostré bude ako čepeľ damascénskej dýky a ja neúnavne ním budem pichať do úbohosti našej mizérie a cez Slovenské ohľady, Národné noviny či Pešťbudínske vedomosti budem vnášať tak ako ma Vaša ruka novinára bude viesť, svetlo do našej revolúcie kde hodláme spoločne nad porobou zvíťaziť.

Pokiaľ zvolíte pištoľu či meč, ako Slovenský dobrovoľník som ochotný vystaviť svoju hrud' guľkám nepriateľov v nádeji že ochránime to, čo nám sväté je, a že zem slovenská z krvi, ktorá v ľútom boji z nás vytečie, povstane do novej krásy, kde naše deti budú žiť v rodnom jazyku, v živote bez krívd a potupy. Drahý pane, voľbu či bojovať budem rukami začiernenými od atramentu a čiernotlače, či budú začiernené od spáleného pušného prachu

bojového poľa, ponechávam plne v úfňnosť, i že dobre rozhodnete na vašu voľbu. Verím, že mi skoro odpíšete a ukážete cestu, ktorou sa budem môcť po vašom boku naďalej v tomto svätom boji uberať.

Ďakujem Vám za to, že ste si našli čas na prečítanie tohto listu, vopred prosím o odpustenie ak dotkol som sa neuvážaným písmom akejkoľvek myšlienky Vašej, však vedzte, že učinil som tak z citu úprimného, v snahe pomôcť Vám i národu slovenskému.

Z hlbokou úctou a priáním božieho požehnania ostáva

Krištof Kičura